

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **PREFA MAJETKOVÁ a. s.**, sídlem U Prefy 579, Rosice nad Labem, zast. JUDr. Tomášem Chlostem, advokátem se sídlem Na Zámecké 7, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský soud v Hradci Králové**, se sídlem Československé armády 218, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2009, č. j. 46 K 4/2000-7458, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2010, č. j. 44 A 4/2010 - 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti výroku II. výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného. Tímto výrokem byl zamítnut návrh na odvolání dosavadních členů věřitelského výboru a ustavení členů věřitelského výboru ve složení v tomto výroku blíže uvedeném. Kasační stížností napadené usnesení Krajského soudu v Praze pak vyšlo z toho, že žalovaný Krajský soud v Hradci Králové v předmětné věci nerozhodoval jako správní orgán ve smyslu definice obsažené v ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř.

s.“). Proto byla žaloba proti napadenému rozhodnutí žalovaného odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvádí, že uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Je-li ovšem kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS).

Stěžovatel je přesvědčen, že žalovaný v daném případě rozhodoval jako správní orgán ve smyslu definice § 4 odst. 1 s. ř. s. Toto ustanovení poukazuje na jednání „ve veřejné správě“, což je širší pojem než „správní orgán“. Podle jeho názoru je žalovaný „jiným správním orgánem, kterému bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy“. Veřejná správa je dle § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, „službou veřejnosti“ a ne pouze jednáním správního orgánu.

Stěžovatel také konstatuje, že s ohledem na stanoviska konstantní judikatury i jurisprudence lze konstatovat, že konkursní řízení nemá povahu sporného řízení. Konkurs je zvláštním druhem řízení, které subsumuje prvky řízení nesporného, nalézacího i vykonávacího. Zejména v realizační fázi, tj. v době od prohlášení konkursu do podání konečné zprávy správcem konkursní podstaty (k tomu viz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 2917/2007), dává jen málo prostoru pro dispozici účastníků a je v této fázi mimo odvolávání správce výhradně úředním procesem. Je tedy nutno předpokládat, že se jedná o „službu veřejnosti“ a také postup soudu je úředním výkonem „jiného orgánu veřejné služby“ ve smyslu definice obsažené v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel argumentuje také prostřednictvím zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). Z této odpovědnosti jistě není vyloučeno jednání žalovaného. Vzhledem k tomu, že se v tomto případě nejedná o nezákonné rozhodnutí (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2009, sp. zn. 29 Odo 1802/2006, a ze dne 25. 6. 2009, sp. zn. 29 Cdo 2917/2007), musí být jednání žalovaného podřazeno pod pojem „nesprávný úřední postup“ dle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. (k tomu viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 4. 2004, sp. zn. 29 Cdo 3064/2000).

Podle stěžovatele skutečnost, že jde v daném případě o rozhodování o soukromých právech, nečiní takové rozhodování vyloučeným z rozhodování veřejné správy, jak dokumentuje znění § 2 s. ř. s. Rozhodování o ryze soukromých právech nemůže být vyloučeno z přezkumu soudní mocí, a proto Nejvyšší správní soud dne 2. 12. 2009 (v usnesení, jímž byla věc vedená u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30 Ca 48/2009 přikázána Krajskému soudu v Praze, který posléze vydal nyní napadené usnesení – pozn. NSS), správně rozhodl, že věc má být projednána, ne odmítnuta.

Stěžovatel se domnívá, že pokud žalovaný aplikuje zákony tak, že jeho postup je jen odděleným jednáním v rámci konkursu, tak je takové jednání mimo princip legality pouze úředním procesem, který je v rámci prostředků právního řádu nutno řešit v rámci správního soudnictví. Stěžovatel poukazuje také na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, sp. zn. 4 Ans 9/2007, které akcentuje význam čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

K věci samé stěžovatel poukazuje na to, že žádný zákon žalovanému nedává prostor pro rozhodování o potvrzení volby věřitelských orgánů. Stěžovatel byl žalovaným uveden v omyl, neboť žalovaný dne 29. 4. 2009 na schůzi konkursních věřitelů akceptoval odvolání dosavadních členů věřitelského výboru, protože pokyn k volbě nových členů by jinak byl podvrhem ze strany žalovaného ve prospěch minoritních věřitelů. Pokyn schůzi konkursních věřitelů ze strany žalovaného k volbě nových členů výboru věřitelů může následovat pouze po rozhodnutí o odvolání předcházejících členů výboru věřitelů – dle Ústavy jsou volby absolutně vázány na ukončení mandátu stávajících členů voleného orgánu a tento ústavní princip musí *per analogiam* platit obecně.

Žalovaný ve svém rozhodnutí navíc svým počínáním posvětil pokus zmocnit se majetku stěžovatele třetími osobami, při kterém byla z konkursní podstaty zcizena veškerá aktiva úpadce a podstata tak byla zmenšena o cca 700 milionů. Účetnictví správců konkursní podstaty je korupčně zkresleno ve prospěch jejich nezákonného jednání a plyne z něj, že účelu konkursního řízení nemůže být nikdy dosaženo, přičemž žalovaný tuto nezákonnost hájí od 29. 12. 2000 prodlevami řízení.

Žalovaný také pochybil, pokud neodsouhlasil žádost správce konkursní podstaty o předání nemovitého majetku vlastníkovi (tj. stěžovateli) dne 30. 1. 2001, bezodkladně neukončil konkurs, po zjištění výše aktiv, nezajistil účast úpadce v konkursním řízení a znemožnil stěžovateli a dalším navrhovatelům konkursu hlasovat na schůzi konkursních věřitelů.

Ve věci došlo k porušení čl. 10 Ústavy, občanskoprávní úmluvy o korupci (3/2004 Sb. m. s.), trestněprávní úmluvy o korupci (č. 70/2002 Sb. m. s.), čl. 1 dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod i čl. 17 Všeobecné deklarace lidských práv. To, že při konkursech dochází k mafiánským praktikám, konstatoval i ministr spravedlnosti Jiří Pospíšil dne 12. 4. 2007 při diskuzi o insolvenčním zákoně, k témuž (existenci konkursních mafií) dospěl i předseda vlády na kongresu ODS dne 24. 11. 2007.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud usnesení Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na znění § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvádí, že v judikatuře i teorii panuje shoda o povaze právní úpravy konkursního řízení (stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 1998, sp. zn. Cpjn 19/98, usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 363/96, nález Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 38/05). Proto žalovaný uzavírá, že konkursní soud není správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Pokud by se stěžovatel domníval,

že byl zkrácen na svých ústavních právech, mohl se obrátit na Ústavní soud, nemůže však požadovat po správním soudu, aby sám jednal nezákonně. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil zdejší soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Podle § 2 s. ř. s. platí, že [v]*e správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon*. Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pak platí, že soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy; pro zde vypočtené orgány zavádí citované ustanovení legislativní zkratku *správní orgán*.

V daném případě napadá stěžovatel usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 4. 2009, č. j. 46 K 4/2000-7458, vydané v právní věci úpadce RASTRA AG-CZ a. s. Výrokem I. žalovaný zamítl návrh na zproštění funkce správce konkursní podstaty a ustavení správce nového. Výrokem II. pak byl žalovaným zamítnut návrh na odvolání dosavadních členů věřitelského výboru. Návrhy podal mj. stěžovatel; dle druhého z návrhů se měl i on sám stát členem nově ustaveného věřitelského výboru

Stěžovatel však konkrétně napadá toliko výrok II. V odůvodnění ve vztahu k tomuto výroku stojí, že schůze konkursních věřitelů se usnesla na odvolání dosavadních členů věřitelského výboru a volbě členů nových. Žalovaný ovšem tuto volbu nepotvrdil s odkazem na § 11 odst. 4 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále jen „z. k. v.“). To odůvodnil tím, že vedle stěžovatele byl zvolen do věřitelského výboru s ním personálně propojený subjekt. Vůči nim navíc byla správcem konkursní podstaty vedena soudní řízení. Za této situace není přípustné, aby se stali zvolení konkursní věřitelé členy věřitelského výboru, jelikož právě tento orgán je povinen chránit společný zájem konkursních věřitelů, nikoliv jen zájem určité skupiny (§ 11 odst. 7 z. k. v.). V poučení uvedl žalovaný, že proti výroku II. není odvolání přípustné dle § 66b odst. 2 z. k. v.

Sporné v dané věci je to, zda jde o rozhodnutí (resp. výrok II.) vydané v oblasti veřejné správy, a tedy zda je soudně přezkoumatelné ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. To je také jediná otázka, kterou se zdejší soud mohl zabývat, je-li kasační stížnost podána z důvodu uvedeného v §103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu). Nerozhodl-li totiž krajský soud ve věci samé, ale žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nepřísluší ani Nejvyššímu správnímu soudu v řízení o kasační stížnosti zabývat se stěžovatelem uplatněným stížnostním důvodem mířícím proti rozhodnutí žalovaného (k tomu viz blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003 - 38, publ. pod č. 524/2005 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 31. 5. 2004, č. j 3

Azs 43/2003 - 48, www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že v kasační stížnosti podané proti rozhodnutí krajského soudu o zastavení řízení nebo odmítnutí návrhu [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.] musí stěžovatel uvést, v čem spatřuje nezákonnost rozhodnutí soudu. Stěžovatel se nemůže omezit na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu. Opakovaně je pak třeba poukázat na již uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS. Proto také Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci nemohl posoudit námitky jakkoliv polemizující s rozhodnutím žalovaného (konkrétní pochybení během konkursního řízení při odmítnutí konfirmovat věřitelský výbor i vágní nařčení z korupce), ale posuzoval jen námitky, jimiž stěžovatel brojil proti odmítnutí žaloby.

Co se týče shora citovaného ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pak je jisté, že v dané věci žalobou napadené rozhodnutí žalovaného nebylo vydáno orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku ani fyzickou nebo právnickou osobou. Zbývá posoudit, zda žalovaný soud v daném případě jednal jako jiný orgán, kterému bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

Veřejná správa je ústředním pojmem správního práva, přesto neexistuje vyčerpávající a všeobsahující definice tohoto pojmu. Lze poukázat na doktrinální názor, podle něhož: „*Správa společnosti, správa státu jako celku i jeho jednotlivých územních jednotek, jako složek územní organizace státu, tzn. správa veřejných záležitostí ve společnosti zorganizované ve stát, je projevem realizace výkonné moci ve státě, a to včetně specifického postavení tzv. veřejnoprávní samosprávné moci, přičemž se tato správa souhrnně označuje pojmem veřejná správa. Veřejná správa se tak člení na, resp. v sobě zahrnuje, jednak tzv. státní správu a jednak tzv. samosprávu.*“ (Průcha, Petr: Správní právo. Obecná část. 6. vyd. Brno: Masarykova univerzita a Doplněk, 2004, str. 46). Z podané definice, jakkoliv v ní lze spatřit prvky tautologie, je zřetelné, že jedním z definičních znaků veřejné správy je skutečnost, že jde o projev realizace výkonné moci ve státě. V. Sládeček pak podává negativní definici veřejné správy: „*Materiálně se* (...) *veřejná správa vymezuje jako souhrn státních činností, které nejsou zákonodárstvím, soudnictvím nebo vládou.*“ (Sládeček, Vladimír: Obecné správní právo. Praha: ASPI, 2005, str. 19 - 20). K obdobnému, přes určitou skepsi k možnostem podat definici natolik složitého jevu, jako je veřejná správa, dospívá i D. Hendrych (Hendrych, Dušan: Správní právo. Obecná část. 5. vyd. Praha: C. H. Beck, 2003, str. 3).

V projednávané věci se ovšem stěžovatel domáhá přezkumu rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, který jednal jako orgán moci soudní a jeho usnesení není projevem realizace výkonné moci, nýbrž moci soudní. Stěžovatel sice poukazuje na § 4 odst. 1 správního řádu (*Veřejná správa je službou veřejnosti.*), toto ustanovení ovšem neobsahuje definici veřejné správy, nýbrž zásadu jejího výkonu. To ostatně vyplývá i ze systematického zařazení citovaného ustanovení v hlavě druhé první části správního řádu, nazvané *Základní zásady činnosti správních orgánů*. Ne každá služba veřejnosti tak je veřejnou správou, naopak ale veřejná správa jako služba veřejnosti musí být vykonávána vždy. Není tak pádná argumentace ustanovením čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť to se vztahuje právě jen na rozhodnutí orgánů veřejné správy.

Ústavní soud se v nálezu ze dne 29. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 38/05, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 38, nález 187 vyjadřuje k povaze konkursního řízení, cituje z judikatury i teorie a dospívá k závěru, že celé konkursní řízení je zvláštním typem občanského soudního řízení, tedy výkonem moci soudní, nikoliv veřejné správy. Ústavní soud uvádí: „*V judikatuře i v právní teorii panuje shoda o povaze právní úpravy konkursního řízení. Dle stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 1998 sp. zn. Cpjn 19/98 konkursní řízení je chápáno ve smyslu zvláštního druhu občanského soudního řízení. Shodně konstatoval i Ústavní soud v usnesení ze dne 17. 3. 1997 sp. zn. III. ÚS 363/96 (Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, usn. č. 7) 'na řízení o prohlášení konkursu se vztahují základní zásady občanského soudního řízení, zejména zásada dispoziční, z níž pro účastníky soudního řízení vyplývá, že mají uvádět své návrhy a dokazovat svá tvrzení. Soud v tomto řízení není veden zásadou oficiality.' Vycházejíc ze shodných závěrů, i právní doktrína zastává názor, dle něhož úprava konkursu je úpravou procesní, tudíž má povahu veřejnoprávní (F. Zoulík: Zákon o konkursu a vyrovnání, Komentář, Praha 1998, str. 3-5; J. Zelenka, J. Maršíková: Zákon o konkursu a vyrovnání, Komentář, Praha 2002, str. 985-988; Z. Krčmář: Zákon o konkursu a vyrovnání, Praha 2000, str. I).*“

Od rozhodovací činnosti soudu je třeba důsledně oddělit státní správu soudů. Státní správa soudů jistě výkonem veřejné správy je. Její zakotvení lze nalézt zejm. v hlavě třetí první části zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích). Podle § 118 odst. 1 tohoto zákona je úkolem státní správy soudů vytvářet soudům podmínky k řádnému výkonu soudnictví, zejména po stránce personální, organizační, hospodářské, finanční a výchovné, a dohlížet způsobem a v mezích tímto zákonem stanovených na řádné plnění úkolů soudům svěřených. Rozhodnutí žalovaného, které stěžovatel napadl žalobou, pod toto ustanovení podřadit jistě nelze. Uvedené usnesení je totiž výronem rozhodovací činnosti soudů, která spadá pod jurisdikční složku soudnictví a která je chráněna odstavcem druhým citovaného ustanovení – *Výkon státní správy soudů nesmí zasahovat do nezávislosti soudů*. K bližšímu vymezení státní správy soudů lze také odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 Aps 4/2008 - 138, publ. pod č. 1718/2008 Sb. NSS.

Nelze souhlasit ani se stěžovatelovou námitkou, že s ohledem na namítané porušení legality v daném případě není předmětné usnesení výkonem soudní moci, ale jde o postup úřední. V daném případě totiž nešlo o žádný exces z pravomoci soudu, která mu je přiznána zákonem (čl. 2 odst. 3 Ústavy). Ostatně i kdyby tomu tak bylo, byla by stěžovatelova úvaha mylná, neboť výkon veřejné správy není „zbytkovou kategorií“, kam je třeba řadit excesy z výkonu státní moci. Právě naopak také veřejná správa musí být vykonávána podle principu legality (viz mj. § 2 odst. 2 správního řádu). Jak již ale bylo řečeno, rozhodnutí žalovaného má oporu v textu zákona. Podle § 11 odst. 4 z. k. v. platí, že [č]*leny věřitelského výboru a jejich náhradníky volí schůze konkursních věřitelů a potvrzuje soud. Z důležitých důvodů může soud na návrh některého z konkursních věřitelů nebo správce anebo i bez návrhu odvolat věřitelský výbor nebo některého z jeho členů. Jestliže soud věřitelský výbor nebo některého z jeho členů odvolá nebo nemůže-li člen svou funkci vykonávat nebo se jí vzdá anebo se nemůže jednání věřitelského výboru zúčastnit, nastupuje místo něho náhradník; soud může též nařídit doplňující volbu nebo může jmenovat nový věřitelský výbor nebo nového*

jeho člena. Konfirmace volby věřitelského výboru tak je do pravomoci soudu svěřena *ex lege*.

Nepřípadná je také argumentace stěžovatele zákonem č. 82/1998 Sb. Ten upravuje odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci, která vznikne rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Vzhledem k tomu, že stěžovatel napadl rozhodnutí, připadá do úvahy právě pouze vznik odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím (konkrétně rozhodnutím vydaným v občanském soudním řízení) – a to za podmínek stanovených tímto zákonem dle § 5 písm. a). Argumentace stěžovatele, že postup soudu při konkursním řízení je třeba podřadit pod pojem „úřední postup“, je tak nesprávný. Škoda vzniklá nesprávným úředním postupem přichází do úvahy až subsidiárně, není-li vznik škody způsoben právě nezákonným rozhodnutím. I kdyby tomu však bylo naopak, nelze z užitého pojmu „úřední“ dovodit, že postup soudu v konkursním řízení je výkonem veřejné správy. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. je nesprávným úředním postupem mj. porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nesprávného úředního postupu se tedy může dopustit i soud při výkonu soudní moci. Výraz „úřední“ tedy je v daném případě užit v mnohem širším slova smyslu než jen jako přídavné jméno utvořené od sousloví „správní úřad“ (čl. 79 Ústavy). V tomto širším smyslu je pojem „úřední“ použit také v s. ř. s., který hovoří např. o „úřední desce soudu“, nebo v judikatuře, kde se běžně uvádí, že soud k některým skutečnostem přihlíží „z úřední povinnosti“ (za všechny viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 - 134, www.nssoud.cz).

Naprosto mylné jsou konečně úvahy stěžovatele, který uvádí, že je třeba ve správním soudnictví přezkoumávat i rozhodnutí dotýkající se soukromých subjektivních práv. Zcela prostě je v tomto směru třeba poukázat na zákonnou úpravu. Shora již citovaný § 2 s. ř. s. umožňuje správním soudům poskytovat ochranu pouze veřejným subjektivním právům. Je jistě možné, že správní orgány vydají rozhodnutí o soukromém subjektivním právu. Takové rozhodnutí však nemůže být přezkoumáno v rámci správního soudnictví, nýbrž soudem jednajícím podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Ani zdaleka pak není pravdivé tvrzení stěžovatele, že povinnost meritorně přezkoumat napadené rozhodnutí žalovaného plyne z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2009, č. j. Nad 15/2009 - 19. Tímto rozhodnutím byla věc vedená u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30 Ca 48/2009 (tj. žalobní věc stěžovatele) přikázána Krajskému soudu v Praze. Stalo se tak proto, že žalovaný by jinak rozhodoval „sám o sobě“. Místní příslušnost soudu se totiž v daném případě řídí sídlem žalovaného. Bylo-li v rámci správního soudnictví napadeno usnesení Krajského soudu v Hradci Králové v konkursní věci, nemůže jej přezkoumávat tentýž soud. Proto byla věc přikázána Krajskému soudu v Praze. Z tohoto usnesení Nejvyššího správního soudu však neplyne pro Krajský soud v Praze žádný imperativ, jak má rozhodnout. Závěry Krajského soudu v Praze mohou být přezkoumány až v rámci řízení o kasační stížnosti. Zdejší soud tak právě učinil, přičemž dospěl ke shora shrnutým závěrům. Jak správně uvedl ve svém vyjádření žalovaný, domníval-li se stěžovatel, že byl zkrácen na svých ústavních právech, měl podat proti výroku II. napadeného usnesení, proti němuž nejsou opravné prostředky přípustné, ústavní stížnost. Nemůže však požadovat po správních soudech, aby jen pro

nedostatek opravných prostředků v rámci civilního soudnictví samy jednaly nezákonně (*ultra vires*).

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu